

V utorok 4. novembra 2025 o tretej hodine ráno odišiel do večnosti vo veku 82 rokov kardinál Dominik Duka OP, emeritný pražský arcibiskup. Dominik Jaroslav Duka sa narodil 26. apríla 1943 v Hradci Králové a vyrastal v rodine profesionálneho vojaka, ktorý sa zúčastnil na zahraničnom odboji a v roku 1944 ako člen vládneho vojska s pomocou P. Jiřího M. Veselého OP odišiel do Talianska a cez Švajčiarsko do Anglicka, kde až do konca vojny bojoval v československej zahraničnej armáde. V 50. rokoch bol spolu s dôstojníkmi západného frontu väznený. Jaroslav Duka absolvoval školské vzdelanie v Hradci Králové, kde maturoval na Gymnáziu. Ďalšie štúdium mu bolo z kádrových dôvodov znemožnené. Pracoval v hradeckej továrni a vyučil sa za strojného zámočníka. Absolvoval základnú vojenskú službu a vrátil sa do zamestnania. V roku 1965 bol po dlhých rokoch prijatý na Cyrilometodskú bohosloveckú fakultu v Litoměřiciach. Dňa 5. januára 1968 tajne vstúpil do dominikánskeho rádu – ktorý bol vtedy v Československu zakázaný a pôsobil ilegálne –, a prijal rehoľné meno Dominik. Dňa 22. júna 1970 prijal kňazské svätenie z rúk kardinála Štěpána Trochtu a päť rokov pôsobil v duchovnej správe v pohraničných oblastiach pražskej arcidiecézy. Dňa 7. januára 1972 zložil slávne sľuby v dominikánskom ráde. V roku 1975 mu bol odňatý „štátny súhlas na duchovnú správu“ a následne pätnásť rokov pracoval ako rysovač v továrni Škoda Plzeň.

Intenzívne však žil tajný rehoľný život a venoval sa štúdiu. V roku 1981 bol odsúdený za „marenie štátneho dozoru nad cirkvami“. Pätnásť mesiacov bol väznený v Plzni-Boroch. Po novembri 1989 bol najprv sekretárom a neskôr predsedom Konferencie vyšších rehoľných predstavených v Českej republike a viceprezidentom Únie európskych biskupských konferencií. Prednášal ako na Teologickej fakulte Univerzity Palackého v Olomouci. V rokoch 1990 – 1998 bol členom Akreditačnej komisie pri vláde ČR. Dňa 6. júna 1998 bol pápežom Jánom Pavlom II. vymenovaný za královohradeckého diecézneho biskupa a prijal biskupské svätenie. Dňa 13. februára 2010 bol pápežom Benediktom XVI. vymenovaný za 36. pražského arcibiskupa. Dňa 21. apríla 2010 bol zvolený za predsedu ČBK, túto funkciu zastával dve obdobia. Na slávnosť Zjavenia Pána 6. januára 2012 oznámil pápež Benedikt XVI., že bude 18. februára 2012 na verejnom konzistóriu kreovaný za kardinála. Bol držiteľom mnohých vyznamenaní a ocenení zo strany štátov i Cirkvi. Mons. Bernard Bober o kardinálovi Dukovi povedal: „Vďaka jeho snahám a ústretovosti sa plodne rozvíjali vzťahy medzi Českou biskupskou konferenciou a Konferenciou biskupov Slovenska. Slovom aj osobným príkladom obohatil duchovný, kultúrny i verejný život nielen v Čechách, ale aj na Slovensku, ku ktorému mal vrúcny vzťah,“ dodal. Pohreb kardinála Dominika Duku bude v sobotu 15.11.2025.

Zdroj: tkkbs.sk

9. november 2025
TRIDSIATA DRUHÁ NEDEĽA

Resp.: Riečne ramená obveseľujú Božie mesto, posvätný stánok Najvyššieho

Úryvok z Jánovho evanjelia zachytáva jednu z najvýraznejších scén Ježišovho verejného účinkovania. Ježiš prichádza do Jeruzalema na sviatky a v chráme nachádza kupcov, ktorí predávajú dobytok, ovce a holuby, a zmenárov, čo obchodujú s peniazmi. Chrám mal byť miestom modlitby, ticha a stretnutia s Bohom, no stal sa rušným trhoviskom, kde sa zbožnosť miešala s túžbou po zisku. Ježišova reakcia je rázna. Urobí si bič z povrázok, vyženie obchodníkov, prevráti stoly a povie: „Vezmite to odtiaľto a nerobte z domu môjho Otca tržnicu!“

Chrám, ktorý treba očistiť

Jeho hnev nie je obyčajný výbuch emócií, ale výraz hlbokkej túžby po pravde, čistote a úcte k Bohu. Učeníci si vtedy spomenuli na slová žalmu: „Strávi ma horlivosť za tvoj dom.“ Židia od Ježiša žiadali znamenie, aby im dokázal, že má právo takto konať. On im odpovedá: „Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím.“ Oni si myslia, že hovorí o kamennej stavbe, ktorá sa stavala 46 rokov. No Ježiš hovorí o chráme svojho tela – o tajomstve smrti a zmŕtvychvstania. Jeho telo sa stane novým miestom Božej prítomnosti. V ňom sa človek stretáva s Bohom nie v kamennom chráme, ale v živej osobe – v Kristovi. Tento úryvok z evanjelia nás pozýva zamyslieť sa nad tým, čo je dnes našim chrámom. Nie je to len

kostol, kam chodíme v nedeľu. Každý z nás je chrámom Ducha Svätého, ako píše svätý Pavol. Naše srdce, myseľ, telo – to všetko má byť miestom, kde prebýva Boh. A preto Ježiš dnes vstupuje aj do nášho vnútorného chrámu a možno by tam tiež našiel neporiadok – rozptýlenosť, sebeckosť, nedostatok času pre modlitbu, túžbu po materiálnych veciach či nezáujem o druhých. Jeho slová „nerobte z domu môjho Otca tržnicu“ môžu byť výzvou pre každého z nás, aby sme si položili otázku: Čo alebo kto vládne v mojom srdci? Alebo: Čo musím zo svojho srdca „vyhnať“, aby tam mohol prebývať Boh? Očistenie chrámu nie je jednorazový čin – je to neustály proces. Tak ako sa chrám v Jeruzaleme musel stále udržiavať, aj naše srdce potrebuje pravidelné „upratovanie“ – modlitbu, sviatosť zmierenia, skutky lásky. Keď dovolíme Ježišovi „prevrátiť stoly“ v našom vnútri, možno to nebude príjemné – zmení naše priority, naruší naše pohodlie. Ale práve v tom spočíva jeho láska: nechce nás potrestať, ale oslobodiť od všetkého, čo nás oddeľuje od Boha. Potom bude naše srdce čistým chrámom, Boh v ňom bude prebývať s radosťou – a my sa staneme živým svedectvom jeho prítomnosti.

Mária Štefanková